

стърчѣха навънъ. Подъ шапката му висѣха разчорлени коси. Очитѣ му свѣткаха.

— Бързо, искамъ да видя Ася. Излѣзе ли? Нѣма ли го?

Надя Струмска стоеше нѣма. Нейниятъ братъ Славъ, журналистъ по професия, дохождаше много рѣдко у тѣхъ, и тя знаеше причината за това. Той и Ася преди много време бѣха разговаряли на дълго. Следъ това Ася винаги казваше:

— Жалко, но Славъ е прекалено гѣвкавъ и чувствителенъ къмъ политическитѣ бои. Понѣкога ми е обидно да говоря съ него.

Подъ тия думи почти не се прикриваше дълбокото чувство на презрение и Надя знаеше това. Славъ разбираше, че неговиятъ зетъ не го много обича и не търсѣше дружбата му, а въ вестника, който редактираше, твърде често не скриваше пренебрежението си къмъ групата, отъ която изхождаше Ася. Сестрата винаги съ съжаление мислѣше, че въ една бждеща борба нейниятъ братъ и съпругътъ ѝ ще бждатъ противници. Защо сега въ разгара на борбата Славъ търсѣше Ася?

Всичкитѣ ѝ мисли за тия отношения се стопиха съ последния въпросъ и отново на лицето ѝ застана безпокойството за съпруга, който още не бѣ се върналъ. Погледна брата си и съ единъ гласъ, въ който трѣпнѣха плахостъ и лоши предчувствия, пошепна:

— Ася го нѣма.